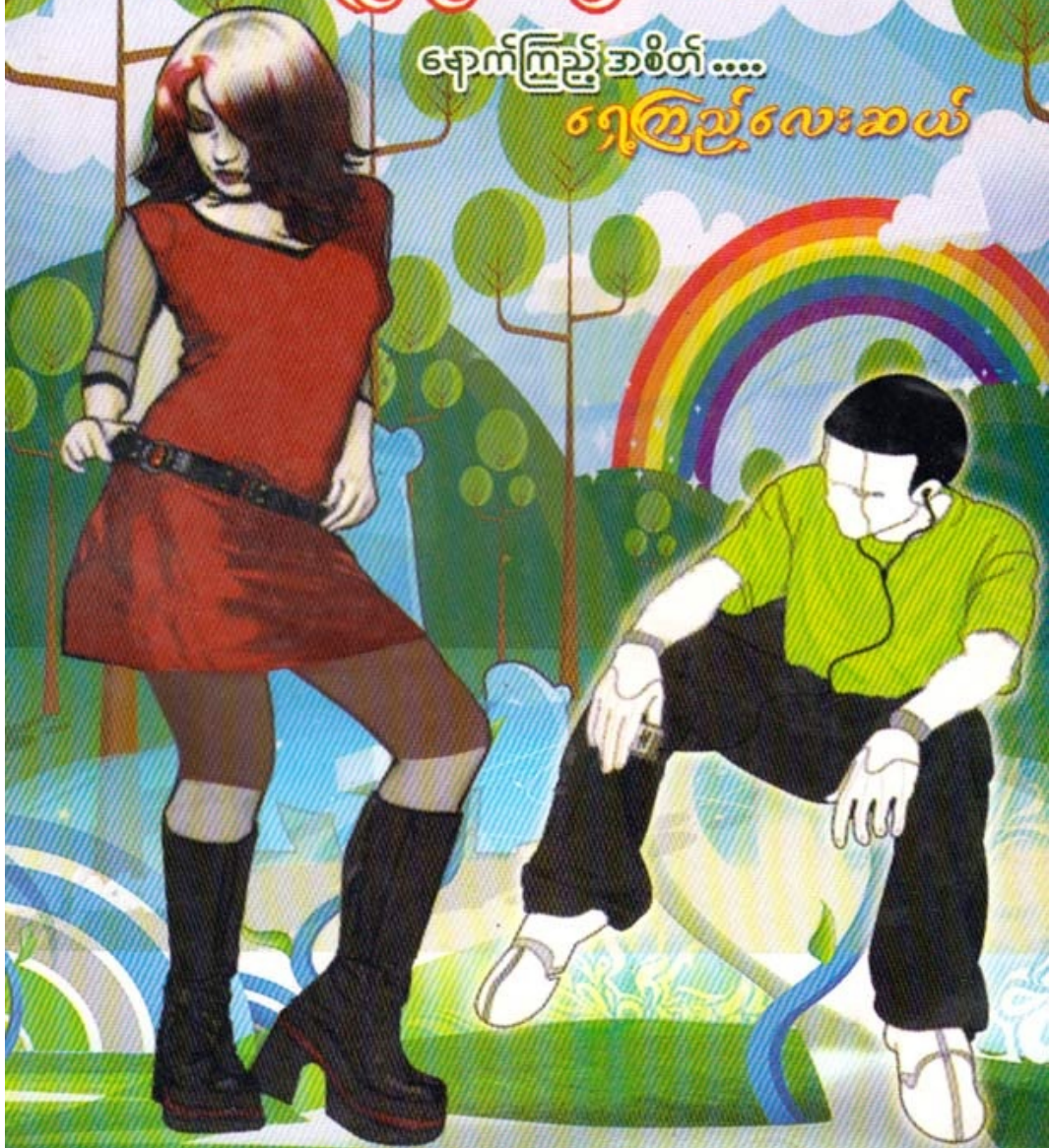

ဝိသုဒ္ဓိ

မုပိုင်မုပိုင်သိ

နောက်ကြည့်အစိတ်....

ရှေ့ကြည့်လေးဆယ်

အခန်း (၁)

နောက်ကြည့်အစိတ် ရှေ့ကြည့်လေးဆယ်

“ကျင်ပိုး FAMILY”

လှတစ်မျက်နှာ၊ ယာဉ်တစ်ကိုယ်လုံးတဲ့။

ကျွန်မရဲ့ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းတွေထဲမှာအမျိုးတွေချီးမြှောက်ထားတဲ့....ပညတ်
...မျက်နှာပေါ်က အစိတ်အပိုင်းတွေ အကြောင်းပြောရဦးမယ်။

အမှန်က မပြောဘဲ ထိန်ချန်ထားချင်တာ။ ကောင်းတာမှ မပါဘဲကိုး။
တစ်မျိုးလုံး တစ်ဆွေလုံးက ချစ်စနိုးလေးနဲ့ ကျွန်မမျက်နှာကို ငိုကာ
ဖွဲ့ထားကြတာများ....

မျက်လုံးက သမင် မျက်လုံးနဲ့

ရှေ့သွားလေးနှစ်ချောင်းက ကြီးနေလို့ ယုန်သွားတဲ့

နားရွက်ကလေးနှစ်ဖက်က မဆိုစလောက်လေး ကားနေလို့
ကြွက်နားရွက်....တဲ့

နှာခေါင်းလေးက တို့လို ပန်ဒါ နှာခေါင်း....တဲ့လေ...

သူတို့ ဘယ်လိုပဲပြောပြော ကျွန်မက လုံးဝမဖြို...ကျွန်မမှာ
သိပ်လှတဲ့ပစ္စည်း တစ်ခုရှိတာသူတို့မှ မသိဘဲ။ (လျှောက်တွေးမနေနဲ့နော်)...အဲလို
လှတပတအရာလေးကျ တော့ အကုန်လုံးက မသိချင်ယောင်ဆောင်ထားကြတာ။
တကယ်စိတ်ပုပ်ဝမ်းပုပ်တွေ...

ကျွန်မမှာ အလှဆုံးနေရာက ‘My Body’လို့ အကျယ်ကြီးအော်ပြီး
ကြွားလိုက်ချင် တာ အဟုတ်...မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်
ရှိသင့်ရှိထိုက်တဲ့ပစ္စည်းပစ္စယတွေ သူ့နေရာနဲ့သူ အံဝင်ခွင်ကျကိုရှိနေတာ...

ကမ္ဘာမှာ နာမည်ကြီးနေတဲ့ ဘောလုံးအကျော်အမော်ဒေးဗစ်ဘက်ခမ်းက သူ့ခြေ ထောက်တွေကို အာမခံထားသတဲ့။ အဲ..ဂျေလိုလို့ခေါ်တဲ့ ဂျင်နီဇာလိုပက်ဇ်ကတော့ ကမ္ဘာ ကျော် သူ့ရဲ့တင်ပါးကို ဘယ်လောက်နဲ့ဆိုလား အာမခံထားတယ်ဆိုပဲ... နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူးနော်...တကယ်ပြောတာ...

သူတို့ Idea ဘယ်လောက်မိုက်သလဲ။ နာမည်ကျော် သူတို့ရဲ့အစိတ်အပိုင်းတွေကို ဒီလိုနည်းနဲ့ တန်ဖိုးမြှင့်တင်ထားကြတာ။

ဒါဆိုကျွန်မလည်း ကိုယ့်ရဲ့အလှဆုံးဖြစ်တဲ့ ကိုယ်လုံးကလေးကို ဒေါ်လာဘယ် လောက် နဲ့ အာမခံထားရင် ကောင်းမလဲ၊ သန်းတစ်ရာလောက်ဆို ပွဲသိမ်းပြီ...ဒေါ်လာကို ပြောတာနော်။

လမ်းမှာ တွေ့တဲ့ ပုရိသတွေက ကျွန်မကိုကြည့်ရင် အရှေ့ကြည့် ၊ အနောက် လှည့် ကြည့်၊ဘေးတိုက်ကြည့်၊ပတ်လည်ကြည့်.... အဲသလိုကြည့်ကြတာ... တစ်ခါတလေ အကြည့် မတော်ရင် စောင်းငန်းစောင်းငန်းဖြစ်လိုဖြစ်၊ ဟတ်ထိုးဟတ်ထိုးဖြစ်လိုဖြစ်နဲ့ ဝမ်းနည်းစရာ တစ်ခုက သူတို့ကြည့်တဲ့ အထဲမှာ ကျွန်မ မျက်နှာလေးကို ကွက်ပြီး ကျန်ခဲ့ရှာတာ...

ဒါကြောင့် မာမားက ပြောတာ...ငါ့သမီးလေးသနားပါတယ်တဲ့..သူ့ခမျာ မျက်နှာ ကလေးပဲ ကွက်ပြီး အသက်ကြီးနေတာတဲ့လေ...မာမားနဲ့အတူ လမ်းထွက်ရင် လူတွေက မာမားကိုမေးတာက ဒါ နင့်ညီမလား...တဲ့။

အစ်မနဲ့သွားရင်တော့ သူတို့က အစ်မကို ကျွန်မညီမလား လို့ မေးကြတယ်။

ကျွန်မရဲ့မျက်နှာကလေး နည်းနည်းရင့်နေလို့ စိတ်ကသိကအောင့် ဖြစ်ရတာ က လွဲရင် ကျွန်မဘဝလေးက နေရတာ အဆင်ပြေပါတယ်။

ကျွန်မနာမည်ကို ပြောပြဦးမယ်‘သမုဒယကျင်ပိုး’...တဲ့။ ပါပါးနာမည်က ဦးကျင်ပိုး ဆိုတော့လေ...သမုဒယဆိုတဲ့နာမည်လေးက ဘယ်လောက်လှလဲနော်

နုနုရွရွကလေး။ အနောက်က ပိုးဆိုတာကြီးက ဖျက်နေတာ (ငရဲကြီးဦးမယ်)။

မာမားတို့များ နာမည်ပေးတာတောင်ကုမ္ပဏီမှားမှာစိုးလို့
တံဆိပ်နှိပ်ရသေး...

ကျွန်မတို့က တရုတ်စစ်စစ်တွေပေါ့။ အဘိုးက တရုတ်ပြည်ကနေ
သင်္ဘောစီးပြီး လာတယ်ဆိုတော့ သင်္ဘောတရုတ်.....တဲ့။တချို့ကျတော့
လားစီးပြီးလာတဲ့အတွက် လား တရုတ်ဆိုပြီးကွဲသွားတယ်။

ကျွန်မမှာ အစ်ကိုနှစ်ယောက်၊ အစ်မတစ်ယောက်ရှိတယ်။

အစ်ကိုကြီးက တနင်္ဂနွေသားဆိုတော့ အောင်အောင်ကျင်ပိုး....တဲ့။

အစ်ကိုလတ်က ကြာသပတေးသားဆိုတော့ မောင်မောင်ကျင်ပိုး....တဲ့။

အစ်မနာမည်က သင်းသင်းကျင်ပိုး၊ သူက သောကြာသမီး။

ကဲ....တွေ့လား...တရုတ်ပေမယ့်လို့ မာမားတို့က နာမည်တစ်လုံးကိုမှ
ဘယ်တော့မှ လွယ်လွယ်မပေးဘူး။ ဒါတောင်မှနေသင့်နံသင့်ပေးတာ
သိပ်နားမလည်လို့...အားလုံးထဲမှာ အငယ်ဆုံး၊နာမည်လည်းအလှဆုံး၊
ရုပ်လည်းအရင့်ဆုံးပဲတဲ့။အိမ်မှာအငယ်ဆုံးက အကြီးဆုံး ဖြစ်နေတာ....

ဒါပေမယ့် ကျွန်မကသွက်တော့ ပါပါးကကျွန်မကို အားအကိုးဆုံးပဲ။
အကြီးသုံး ယောက်ကို ကျောပြီးတော့လေ။ အိမ်မှာဆို ကျွန်မက ငွေကိုင်ပေါ့။
ပါပါးရဲ့ ပွဲရုံက စာရင်း တွေဆို ကျွန်မပဲ လုပ်ရတာ ။

တွမ်ကိုး(အစ်ကိုကြီး)နဲ့ ဒီကိုး(အစ်ကိုလတ်)က ကျွန်မနဲ့
မျက်နှာကြောသိပ် မတည့်ဘူး။ အကြီးပီပီ ပါဝါက နေရာတကာ
ထုတ်ပြချင်နေကြတာ။

ကျယ်ကျဲ(အစ်မ)တစ်ယောက်ပဲကျွန်မနဲ့သူငယ်ချင်းလို ပေါင်းတာ...
အခုသူက ပါပါး ကောင်းမှုနဲ့ ယောကျ်ားရသွားပြီ။ ကိုယ်ဝန်တောင် နေ့စေ့လစေ့နဲ့

နေ့လား ညလားပဲ မွေးခါ နီးနေပြီ။

ကျယ်ကျဲက မျက်နှာကလေး သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာ။ ခန္ဓာကိုယ်ကျတော့ ပုပုလုံး လုံးကလေးနဲ့ဘောလုံးကလေးလိုပဲ။

ဆိုလိုတာက My bodyလောက်မလှဘူးလို့ ပြောချင်တာ...

ကျယ်ကျဲက မွေးလာမယ့်ကလေးက ...ကျင်ပိုး Family အတွက် second gen-eration ဆိုတော့ အားလုံးက ဝမ်းသားအားရနဲ့ကိုစောင့်နေကြတာ။

Ultrasoundကြိုရိုက်မထားတော့ အထီးလေးလား၊ အမလေးလားမသိပေမယ့်... ကလေးအမေက ကြောက်တဲ့နေရာမှာ Special one ပဲ။

မွေးခါနီး လေ ကြောက်လေ။

သူ့ပုံစံကလေး...ဖြစ်နိုင်ရင် ကလေးကို ဗိုက်ထဲမှာပဲ သိမ်းထားမယ့်ဒီဇိုင်း။

*

ကျင်ပိုးမိသားစုဝင် အားလုံး မရှိတဲ့အလုပ်က ရှုပ်အော်လုပ်နေကြသည်။

အားလုံး ထဲမှာ သမုဒယကျင်ပိုးက အဆိုးဆုံး...

သူ့အစ်မတောင်သူ့လောက်စိတ်လှုပ်ရှားမှာမဟုတ် ။ အခုသူ့မှာ

ယောက်ယက်တွေခတ်ပြီး management လုပ်နေရတာ ဖတ်ဖတ်ကို မောနေပြီ။

‘နော်ထူးရေ....ဆေးရုံတက်ရင် ယူမယ့်ပစ္စည်းတွေ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား.... ကလေးနို့ဘူးတွေ၊ ဓာတ်ဘူးတွေ မမေ့နဲ့ဦး’

‘အားလုံးစုံပါပြီ မမယယ’

သမုဒယကို ချစ်စနိုးလေးနဲ့ တစ်အိမ်လုံးနဲ့ အဖျားဆွတ်ပြီးခေါ်ကြတာ ‘ယယ’တဲ့။

‘ကျယ်ကျဲရေ....ဗိုက်နာပြီလားဟင်၊

မနာသေးဘူးလား....မြန်မြန်နာတော့လေ.... ယယ ဗေဒင်မေးထားတာ
ဒီနေ့မှာမွေးရင် ကောင်းမယ်တဲ့’

နဂိုကမှ မအီမသာဖြစ်ပြီး သူ့ဟာသူ ဗိုက်နာမှန်းမသိ၊
မနာမှန်းမသိဖြစ်နေသော သင်းသင်းမှာ အမြင်ကတ်ကတ်ဖြင့် သမုဒယကို
ဘုတောတော့သည်။

‘ဒီနေ့မွေးရင် ကောင်းတယ်ဆို ငါတော့ဗိုက်မနာတော့ဘူး၊ နင်ပဲ
ဆေးရုံတက် မွေးလိုက်တော့’

‘ဟမ်...’

အလကားအစ်မ...ဒီက စေတနာနဲ့လည်း ပြောရသေးတယ်။ ကိုယ့်ညီမ
အပျိုလေး ကိုများ ပိုးစိုးပက်စက် ကလေးတတ်မွေးခိုင်းရတယ်လို့။

မာမားကတော့ ကျယ်ကျဲကို မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ပြီး ကြည့်နေသည်။
ပြဿနာ က ဒီမနက်မှ စ,တာ။

အိပ်ရာက နိုးလာတဲ့ ကျယ်ကျဲက မာမားကို

‘မာမားရေ...သင်းသင်းတော့ကလေးမွေးခါနီး မှ သူငယ်ပြန်ပြီး
ရှူးရှူးတွေ ထွက်ကျ နေလို့’

ဆိုပြီး သူ့ထဘီမှာ စိုနေတာတွေပြပြီး ပြောတော့ မာမားက
သူ့ရင်ဘတ်နဲ့သူ လက်နဲ့ဖိပြီး

‘ဟဲ့...အဲဒါ ရေမြွှာပေါက်သွားတာ...ဆေးရုံမြန်မြန်တက်မှဖြစ်မယ်...
သင်းသင်း နင် ရေသွားချိုးတော့...ယယရေ.... နင့်အစ်ကိုတွေသွားနှိုးတော့...
ပြီးရင်ဆေးရုံသွားကြမယ်လို့ ... မြန်မြန်လုပ်ကြနော်’

မာမားက Non stop ဆော်ဩသွားချိန်တွင် သင်းသင်း၏ ယောကျ်ားကို

အားရှုန်း က ကော်ဖီသောက်ဖို့ ဝင်လာလေသည်။

သမက်ဆိုဦးချိုးထားသော မာမားက

‘နင့်မိန်းမကို ခေါ်သွားပြီး အဆင်သင့်လုပ်ပေးလိုက်’

ဟုတစ်ချက်လွှတ် အမိန့်ထုတ်လိုက်တာနှင့်အားရှုန်းက
ကော်ဖီခွက်ကလေး အသာ ချကာ သူ့မိန်းမ သူခေါ်ပြီး ထွက်သွားပါသည်။

‘ကလေး မွေးတာများ ပေါ့ပျက်ပျက် လုပ်နေကြတယ်...
ကြောက်ရမှန်းမသိ၊ လန့်ရ မှန်းမသိ၊ဘယ်လိုဟာတွေမှန်းကို မသိဘူး’

ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက် ပွစိပွစိ ဆူညံပွက်လော
ရိုက်ပြီးသကာလကျင်ပိုး မိသားစု ဝင်တွေ SSC Women Centre သို့
တစ်ပြုတစ်မကြီး ချီတက်သွားကြပါသည်။

သင်းသင်း ဗိုက်အပ်ထားသော OGဆရာဝန်မကြီးက ချက်ချင်းဆိုသလို
ရောက်လာ ပါသည်။

သူမက သင်းသင်းကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီး

‘သားအိမ်မပွင့်ဘဲ ရေမြွှာက ပေါက်ကွဲပြီဆိုတော့ ခွဲမှရမယ်...လူနာရှင်
ဘယ်မှာလဲ ... သဘောတူရင် တူကြောင်း လက်မှတ်ထိုးပေးပါ’

လို့ဆိုတော့ သင်းသင်းက အကြောက်အကန်
အသည်းအသန်ငြင်းဆန်လေသည်။

‘ဟင့်အင်း...မခွဲချင်ဘူး...ရိုးရိုးပဲမွေးမယ်’

တွမ်ကိုးက သူ့ညီမကို ဘယ်လိုဖျောင်းဖျသလဲ သိလား။

‘သင်းသင်းရယ်....နင့်ကိုဆရာမကအောက်လမ်းနဲ့မဖြစ်လို့အပေါ်လမ်းက
တာပေါ့...နင်ဘာမှ တွေးမနေနဲ့....အဆင်ပြေသလို လုပ်လိုက်တော့’

ဆရာဝန်မကြီးက အေးဆေးပြီး ...သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းသော
အသံဖြင့်

‘သမီးရယ်...အထဲမှာကလေးလေးရေမွန်းနေမှာပေါ့ ...သူ့အတွက်
စိုးရိမ်လို့ အန်တီ က ပြောနေတာ ...မလိုအပ်ဘဲနဲ့ မခွဲပါဘူးကွယ်’

နောက်ဆုံးတော့ သင်းသင်းခမျာ ဂျီးချဲ့လေးစီးပြီး Operation Theatre
ထဲကို ရောက်သွားပါသည်။

ပြဿနာက အဲဒီ မှာ စ,တာ ...ကြားဖူးနားဝစကားတွေဆို
အကုန်ခေါင်းထဲသွင်းထား သော သင်းသင်းကထုံဆေးလည်း စ,ထိုးရော....

‘သမီး မထုံသေးဘူးနော်၊ သမီးကို မခွဲနဲ့ဦးနော်...အခုထိ
မထုံသေးဘူးနော်’

အဲဒီ စကားကိုပဲထပ်ခါ တလဲလဲ ရွတ်နေတော့တာ။ ဘာလို့ဆို
သူ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်က မထုံသေးဘဲနဲ့ အခွဲခံလိုက်ရလို့တဲ့...အဲဒါပဲ
သူ့ခေါင်းထဲမှာ စွဲနေတော့ တာ။ ဆရာဝန်တွေ၊ nurseတွေကလည်း ပြုံးမိမိ
ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။

‘အေးပါသမီးရယ်...မထုံသေးတာ အန်တီတို့ သိပါတယ်
မခွဲသေးဘူးနော်’

သင်းသင်းက ‘မထုံသေးဘူး’ဆိုတာကိုပဲ ဘုရားစာရွတ်သလို
ရွတ်နေတော့တာ။ သူ့ကို ဘာလုပ်လို့ လုပ်နေမှန်းလည်း မသိ။ ဘယ်သိမလဲ...
ကြည့်လို့မရအောင် အုပ်ထား တာကိုး...ဒီလိုနှင့်ပဲ နာရီဝက်အတွင်းမှာ ကလေးငိုသံ
အာပြကြီးကို စပြီး ကြားရတော့ သည်။ ဘယ်က ဘယ်လိုထွက်လာတဲ့
ကလေးမှန်းမသိပါဘူး။

သူ့အသံပြတာကြီးကစိုင်းစိုင်းတို့၊ ရဲလေးတို့ ထက်ကိုသာတာ.... OG

ဆရာဝန်မကြီး က သင်းသင်းကို ဘာမေးတယ်ထင်လဲ။

‘ဘယ်လိုလဲ သမီး...ခုတော့ ထုံသွားပြီ မဟုတ်လား.... ကလေးတောင် အပြင် ရောက်လာပြီ...သူ့မှာ မထုံသေးဘူးတဲ့ ဇွတ်အော်နေတာ’

သင်းသင်းတို့များ ကလေးမွေးတာ ရာဇဝင် စာတင်လောက်တယ်။ ထွက်လာတဲ့ ကလေးကလည်း သူ့အမေကိုကျော်ပြီး ဦးလေးတွေနဲ့ တူသလိုလို သမုဒယကျင်ပိုးနဲ့ တူ သလိုလို။

ယယရဲ့မာမားက ဘာပြောသလဲဆိုတော့

‘အမယ်လေး...ငါ့မြေးလေးတွေသေချာပေါက် ရုပ်ဆိုးပါပြီတော်ဘယ့်နှယ် ငါ့ သမီး အကြီးနဲ့ မတူဘဲ သူ့အဒေါ်နဲ့ သွားတူရတယ်လို့’

ပြောလိုက်ရင်မို့ချိုး မျှစ်ချိုးနဲ့....တကယ်ပါပဲ ဒီမလှတဲ့မျက်နှာကိုပဲ အပြစ် ပြောချင် နေကြတာ...လှတ,ပတ ကိုယ်လုံးလေးကျတော့ ဘယ်တစ်ယောက်မှ ချိုးကျူးဖော် မရဘူး။

သူတို့ဟာသူတို့ ဘာပဲပြောပြောသမုဒယက သူတူလေးမျက်နှာကို တစ်မ့်စိမ့် ကြည့် ပြီး ရှုမဝကိုဖြစ်လို့။ ကလေးက ကြည့်လေ ကြည့်လေ သူနဲ့တူပြီးချော ချောလာ လေပင်။

*

ဆေးရုံသွားဖို့ ထမင်းချိုင့်စီစဉ်နေသော ယယအနားသို့ ဦးကျင်ပိုးရောက်လာပြီး

‘သမီး ဒီနေ့ သင်းသင်းကို ငွေဆယ်သိန်းထုတ်ပေးလိုက်ဦး’

‘ဘာအတွက်လဲ ပါပါးရဲ့’

‘ဒီကလေး ပါပါးတို့အတွက် မြေးဦးလေး မဟုတ်လား၊ ကလေးမွေးတဲ့
စရိတ် အားလုံးပါပါးကပေးမှာ”

‘ပါပါးကလဲ ...ကျယ်ကျဲမှာ ယောက်ျားရှိတာပဲ ဥစ္စာ၊ သူ့မိန်းမ
မီးဖွားစရိတ်တော့ ပေးရမှာပေါ့”

ယယက ဗျစ်တောက်ဗျစ်တော်လုပ်ပြီ။

ဒီအိမ်မှာ သူက ငွေကိုင်ဆိုပေမယ့်
သူ့စာရင်းမှာအနှုတ်တွေတိုးလာမှာကို သေမ လောက်ကြောက်သူ ဖြစ်လေသည်။

‘ယယ ..ပါပါးက ပေးဆိုပေးလိုက်၊ ဘာမှအထွန့်တက်မနေနဲ့’

‘ပြီးရော ပြီးရော ...ဆယ်သိန်းဆို ရွှေနှစ်ကျပ်သားလောက်ရှိနေတဲ့ဥစ္စာ’

ဦးကျင်ပိုးက သူ့သမီးငယ်ကို စ, ချင်လာသည်။

‘ယယကလေးမွေးရင်လည်းပါပါးက ပေးမှာပါ
ယောက်ျားမြန်မြန်ရအောင် လုပ်လေ’

‘ပါပါးနော်...ကျယ်ကျဲတုန်းကလည်း သူ့အစွမ်းအစနဲ့ရတာ မှ
မဟုတ်တာ၊ ပါပါး ရှာပေးတာ လေ”

သူ့ဘက်ကိုမြှားဦးလှည့်လာပြီမို့ ဦးကျင်ပိုးက အသာကလေး
လစ်ထွက်သွား ပါသည်။

သမီးကြီးတုန်းက ရုပ်ကလေးလှလို့ရောင်းပန်းလှပေမယ့်
အငယ်မကျတော့ ဓာတ်ပုံ ပြပြီး သွားစပ်မိရင် ပွဲပျက်ပြီ။

ဘာလို့ဆို သူ့မျက်နှာကလေးပဲ မြင်ပြီး အသက်လေးဆယ်လောက်
ထင်သွား နိုင်သည်။

ကိုယ်လုံးကလေးတော့ လှပါရဲ့...

မျက်နှာမရိုက်ပြဘဲကိုယ်လုံးပဲရိုက်ပြနိုင်ရင်တော့ ရှိရင်းစွဲအသက်နှင့်မျှတပါသည်။

ယယအသက်က အခုမှနှစ်ဆယ်ပဲ ရှိသေးတာ...

နှစ်ဆယ်ရှိတဲ့ ရုပ်ကလေးဆယ်ဆိုလို့ထင်ရတယ်ဆိုရင်လည်း ဒါဟာ

ဘုရားပေးတဲ့ ဆုပဲပေါ့.... ခုခေတ်မှာက

ဘယ်နေရာအစိတ်အပိုင်းဖြစ်ဖြစ်ပြုပြင်ပြောင်းလဲလို့ရနေပြီပဲ...

ဘာအားငယ်စရာရှိလို့လဲ။

*

အခန်း (၂)

လမင်း FAMILY

လမင်းသူရဆိုတဲ့ ကျွန်တော်က အဖေအမေဆီက မလှတာတွေပယ်ပြီး လှတာ တွေချည်း စုပြုံပြီး အမွေရထားတော့ ယောက်ျားတန်မဲ့ မျက်နှာလေးက ချောမွတ် နေတာပေါ့။

ဘယ်နေရာပဲရောက်ရောက် ဒီမျက်နှာကလေးကို အရင်းပြုပြီး လူချစ်လူခင် ပေါခဲ့ တာ ချည်းပဲ။

အသားအရေကအစ ဝင်းဖန့်ပြီး ခေါင်းအစ ခြေအဆုံးကို ကျက်သရေရှိနေတာ..

နေတာထိုင်တာကလည်း Neat Tidy ဆိုတော့ ကောင်မလေးတွေက ကျွန်တော့် ကို တွေ့ရင်ချက်ချင်းလက်တို့နေကြတာ ကျွန်တော်သိသားပဲ။

ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ အမေက အခရာပဲ။

ဘယ်နေရာမဆို သူ့သဘောကျဖြစ်မှ ကျေနပ်တာ။

ပြောင်းလို့ရရင် အိမ်ထောင်ဦးစီးနေရာမှာ ဦးသူရအစားသူနာမည် ဒေါ်လမင်းကို ပြောင်းချင်နေတာ...

ကြုံတုန်းတစ်ခုပြောရဦးမယ်...ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က နာမည်ပေးတော့ အဖေနဲ့ အမေ ထသတ်ရောတဲ့...သူနာမည် ရှေ့မှထားမယ်၊ ငါ့နာမည် ရှေ့မှထားမယ် လုပ်ရင်း အမေက စိတ်တွေဆိုးပြီး အဖေကို ခုနစ်ရက်လောက် စကားမပြောတော့ဘူးတဲ့...

နောက်ဆုံးအဖေကပဲ

အလျှော့ပေးလိုက်ရတယ်ဆိုပဲ....ဘာတဲ့..အဖေပြောတာက Lady First ဆိုလား။ ဒါကြောင့်....ကျွန်တော်လည်း သူရလမင်းမဖြစ်ဘဲ လမင်း သူရ ဖြစ်သွားတာပါပဲ။

မြန်မာလူမျိုး၊ ဗုဒ္ဓဘာသာက မွေးလာတော့

ဘုရားရှင်ဟောတော်မူတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်လိုက်နာတယ်။ ကံငါးပါးကို လုံအောင်ထိန်းတယ်၊ မူလတန်းမတက်ခင် ကတည်းက ဘုရားစာတွေ အကုန်ရနေပြီ။ ဥပုသ်နေ့တိုင်း သီလယူဖို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို လိုက်ခဲ့ တာ ဒီနေ့ ဒီချိန်အထိပဲ။

ဘွဲ့ရပြီးတော့ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးပဲလုပ်ချင်တဲ့ ကျွန်တော်က အိမ်မှာ ပိုင်းကျူရှင် ဖွင့်ပြီး အတန်းစုံ(မူလတန်းက အထက်တန်းအထိ) သင်ပေးနေတာ။ ကိုယ်တိုင်ဦးစီးပြီး ဆရာတွေ ဆရာမတွေအင်အားတောင့်တင်းအောင် ထပ်ဖြည့်ထားတော့ ကျွန်တော့်ကျူရှင် က နာမည်ထွက်ပြီး လူတွေကျိတ်ကျိတ်တိုးနေတော့တာပေါ့။

ကြွားတာမဟုတ်ဘူးနော်...မဆိုစလောက်လေး ပိုပြောတာ။

မ,တစ်ထောင်သားတွေ ထိန်းရတာ တကယ်တော့ မလွယ်ဘူးဗျ။ မိန်းကလေး တပည့်တွေကျတော့ ကျွန်တော့်အမေ ဒေါ်လမင်းက သေသေချာချာကို ကြပ်မတ်ပြီး နှိပ်ကွပ် ထားတာ။

ခက်တာက အမေအားနည်းချက်ပေါ့။ တစ်နေ့တစ်နေ့ သူ့မှာ မေ့တတ်လွန်းတာက တစ်ခုကွ။

အိမ်နောက်ဖေးဝင်ရင် အိမ်ရှေ့က ကိစ္စတွေ မေ့ပြီ။ အမေ မမေ့တာဆိုလို့ သူ့ ယောကျ်ား ဦးသူရတစ်ယောက်ပဲရှိတာ...အဲဒါတော့ လုံးဝမမေ့ဘူးဆရာ.. ‘ကိုကို’ ‘ကိုကို’နဲ့ တစ်ကို တည်း ကို နေတာ။

အဖေကလည်း သူ့မိန်းမဆို ပြားပြားကိုဝပ်လို့။ ကိုကိုရေ...ဆိုတာနဲ့ ပျာနေပြီ။

အဲဒါကြောင့်...အဲလိုအထာတွေကြောင့် မိန်းမဆို စိတ်ကုန်ပြီး လှည့်ကိုမကြည့်တာ ဒီနေ့အထိပဲ။

ကျွန်တော်က တစ်ဦးတည်းသော သားဆိုတော့
အမေတို့ကမျိုးဆက်ပြတ်မှာ သိပ် ကြောက်တာပေါ့။

မိန်းကလေးချောချော တွေ့ရင် သားဖြစ်သူက ဘာမှမဖြစ်ပေမယ့်
အမေက လှုပ်လှုပ်ရှားရှားတွေ ဖြစ်လာပြီး ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်သူ့သမီးလဲနဲ့
စုံစမ်းရေးက အရင်စ၊ လေသည်။

ခုလည်း ကြည့်လေ...ကလေးတွေရဲ့ Home Work စာအုပ်တွေ
အမှတ်ခြစ် ပေးနေတဲ့ ကျွန်တော့်အနားမှာ အမေရစ်သီ ရစ်သီလုပ်နေပြီ။

‘အမေ...ဘာပြောမလို့လဲ’

ကျွန်တော်ကစကားကြောင်းပေးလိုက်တော့ ...အမေက
မျက်နှာချိုလေးသွေးပြီး

‘သားရယ်...အမေလေ ဒီနေ့ မြို့ထဲမှာ ခိုင်ရွှေဝါနဲ့တွေ့ခဲ့တယ် သိလား...
ဪ...နေဦး၊ ဟဲ့...အခုနကပြောတာလေ.... အမေ့သူငယ်ချင်းဟာလေ...ဘယ်သူ..’

အမေတို့က စ,ဖောက်ပြီ။ တက္ကသိုလ်မှာ လေးနှစ် လေးမိုးတွဲလာတဲ့
သူငယ်ချင်း ရဲ့နာမည်ကို မေ့ပြန်ပြီ။

‘ဟင်...ခိုင်ရွှေဝါဆို...အမေပဲ ပြောပြီးတော့’

‘ခိုင်ရွှေဝါများ...ငါသိပါတယ်ဟဲ့’

ဟောကြည့် သူ့ကိုထောက်ပေးပြန်တော့လည်း မကြိုက်ဘူး။

‘ငါ...ဘာပြောမလို့ပါလိမ့်’

အမေရယ်လေ...သူ့ခေါင်းသူ တဗျင်းဗျင်းကုတ်ရင်း

‘သိပြီ....သိပြီ...မင်းကို ခိုင်ရွှေဝါနဲ့ ပေးစားမလို့လေ’

‘ဗျာ..အမေ...’

‘ဘာလဲ...ကလူ...ကလူ ...လိပ်ပြာကလေးပြန်လာပြန်လာ’

သူ့ရင်ဘတ် သူဖိပြီး လိပ်ပြာပြန်ခေါ်နေသော အမေက

‘အမေ့မှာ နှလုံးရောဂါရှိတာသိသားနဲ့ သားရယ်...ဒီလို

အထိတ်တလန့်အော် စရာလား’

‘သိတယ်...သိတယ်၊ အမေ့မှာ မွေးကတည်းက

အပေါက်ပါလာတာလည်း သိတယ်’

‘အေးပေါ့...ငယ်ငယ်ကတည်းက အပေါက်ကလေးနဲ့ ...ဟဲ့..ဘာတုန်း၊

နင်ပြောတာ နဲ့ ငါပါ ယောင်ကုန်ပြီ’

‘နှလုံးလေ...နှလုံးမှာ အပေါက်ပါတာကို ပြောတာ’

‘ဒီလိုလုပ်ပါဟဲ့’

‘အမေနော်...အမေ့သူငယ်ချင်း ပင်စင်Age (အသက် ၆၀)ကြီးကို

ကျွန်တော်နဲ့ ပေး စားမလို့ဟုတ်လား...မကြံကောင်းမစည်ရာဗျာ၊

ကိုယ့်သားနုထွတ်ထွတ်ကလေးကို မနှမြော ဘူးလား’

အမေက ချက်ချင်းမတ်တတ်ထငြင်းတော့တာ။

‘မဟုတ်ဘူး သား...မဟုတ်ဘူး၊ အမေ မေ့သွားလို့ ၊

သူ့သမီးနဲ့ပေးစားမလို့၊ ခိုင်ရွှေဝါ့ သမီးလိုပြောရမှာ မေ့လို့...မေ့လို့၊

စိတ်ဆိုးသွားလားဟင် သား...အမယ်လေး ဒီဟာမကြီးက လေ ခုထက်ထိလှတုန်း၊

သန်တုန်း၊မာတုန်းတော့...ကောင်းစားနေလိုက်တာများ စီးလာတဲ့ ကားတင်

ငါးရာအထက်မှာ ရှိတယ်တဲ့...စိတ်ကူးတော့ မလွဲနဲ့သားရေ...သမီးလိုချင် အမေ

ကြည့်ရတယ်တဲ့’

‘နေပါဦး...အမေနဲ့သူတောင် ခုမှတွေ့ကြတာ၊

သူ့သမီးကိုအမေမြင်ဖူးလို့လား’

‘ဟင့်အင်း...မမြင်ဖူးပါဘူး...ဒါပေမယ့် လှမှာပါဟယ်... ငါက ချွေးမဆို
ချောချော လေးပဲ လိုချင်တာ၊မျက်နှာကလေး ကွက်ပြီး လှနေရင်တော်ပြီ၊
တချို့ဆိုကိုယ်လုံးက သေ အောင် လှတာ ...ရုပ်ကြည်တော့
ထမင်းစားပျက်မယ့်ရုပ်မျိုး၊ ငါ့သားရယ် ...အဲဒီ လိုမိန်းမမျိုး တော့
မှားပြီးမရွေးခဲ့နဲ့နော်၊ အမေ့မှာနှလုံးရောဂါရှိတာ သိတယ်မဟုတ်လား’

‘နှလုံးရောဂါနဲ့ကိုင်ပေါက်ပြန်ပြီ...အမေ ဘယ်ဇာတ်ကားတွေ
ကြည့်ထားလို့လဲ ..ပြောလေ..ဘယ်ကားထဲက ဒိုင်ယာလော့တွေ
လာထည့်နေတာလဲ’

‘သားနော်...အမေ စကားကောင်းပြောနေတာ..သားအတွေးမမှားနဲ့၊
လူဆိုတာ လမ်းကြောင်းလေး တစ်ချက်တည့်သွားတာနဲ့ ဖြောင့်သွားရော၊
ခိုင်ရွှေဝါကို ရအောင်ယူ၊ ကိုယ့်သားမို့လို စေတနာနဲ့ စကားကောင်းပြောနေတာ’

‘တော်ပြီ အမေ...သား အပြင်သွားတော့မယ်၊ ဘယ်နှယ့်...တစ်ချိန်လုံး
ခိုင်ရွှေဝါနဲ့ပဲ ပေးစားနေတယ်၊ ဒါတောင်မှ စကားကောင်းပြောလို့ပဲ’

စာအုပ်ကိုပိတ်ပြီး ဆက်ထိုင်နေလို့ မဖြစ်မယ့်အတူတူ လမ်းထိပ်က ‘Girl
Aloud’ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကိုထွက်ခဲ့ပါသည်။

‘Girl Aloud’ ဆိုလို့ ချယ်ရီကိုးတို့လို လန်းလန်းဆန်းဆန်း
ကောင်မလေးတွေ ဖွင့်ထားတယ်လို့များယောင်လို့တောင် မထင်လေနဲ့...
မလန်းမဆန်းနဲ့ ကုလားညီနောင် နှစ် ယောက်က ဖွင့်ထားတာ။

စီးပွားရေးလာဘ်မြင်ချက်က ဆိုင်ကိုတရုတ်လာရင်
တရုတ်လိုပြောတယ်။

မယ့်မရှိနဲ့ ...ကျွန်တော့်ရှေ့တင်ပြောနေကြတာ။

ထိပ်ပြောင်ပြောင်၊ အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ်

တရုတ်ကြီးတစ်ယောက် ဝင်လာ တော့ ကုလားအငယ်ကောင်က
ဘာပြောတယ်ထင်လဲ...

‘ဟိုင်း...နီဟောင်မား (နေကောင်းလား)၊

နီစဲ့လာဖန်းမား(ထမင်းစားပြီးပြီလား)’

အငယ်ကောင် ဘာပြောမှန်း ကျွန်တော်မသိပါဘူး။ နောက်မှ
မေးကြည့်လို့ သိရတာ ။ အာဝဇ္ဇန်းရွှင်ရွှင်နဲ့တွေ့သမျှလူကို
ဆွေမျိုးလိုက်တော်နေတော့ သူ့ဆိုင်မှ လူမတိုး ရင် ဘယ်သူ့ဆိုင်တိုးတော့ မလဲ။

ကျွန်တော် သူတို့ဆိုင်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်တာနဲ့ အကြီးကောင်
(အမီးကင်မ်)က သူ့ညီ ကို လှမ်းအော်ပါသည်။

‘ဟေ့ကောင် ရှာရွတ်ခန့်...ဟိုမှာ ငါတို့ အားကို လာတယ်၊
ဂိတ်ဆုံးချပေးဦး’

သူတို့ဟာသူတို့ ပေးထားတဲ့ နာမည်လား၊ လာသောက်တဲ့ လူတွေက
ပေးသွားတာ လားတော့ မသိဘူး။

တစ်ယောက်က ရှာရွတ်ခန့်...တဲ့။

တစ်ယောက်က အမီးကင်မ်...တဲ့။

ဘောလီးဝုဒ်ကမင်းသားနာမည်တွေနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖွင့်ပြီး
ကောင်းစား နေ လိုက် တာ။

‘အားကို ဆရာရေ...ဂိတ်ဆုံးရပြီ’

ရှာရွတ်ခန့်က ကျွန်တော့်နံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

‘အားကို ဆရာတို့ကျူရှင်က နာမည်အရမ်းကြီးနေပြီနော်...အဲဒီ
မှာလာတက်တဲ့ ကောင်မလေးတွေက အမှိုက်စားတွေဆို ဟုတ်လား အားကို’

ကျွန်တော့် ဆံပင်မွေးတွေ ထောင်ကုန်ပါပြီ။ တပည့်မတွေ လာမထိနဲ့...
အကြောင်း သိသွားမယ်...ဘာမှတ်သလဲ..စာအသင်အပြကောင်းတာကျတော့
နာမည်မထွက်ဘဲနဲ့....

‘နေဦး...မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ’

‘ကောင်ကလေးတွေ ပြောတာပဲ...သူတို့နော် ကုလားကို
အမျိုးစုံပြောပြတယ်။ ဟိုကောင်မလေးလေ...ဆံပင်ရှည်ရှည်လေး၊ သူ့နာမည်
ဘယ်သူ..ကုလားမေ့နေလို့၊ ဒေလီယာ...ဒေလီယာလေ၊ သူ့ကိုနော်
ကောင်ကလေးတွေ လာ၊ လာကြည့်ကြတယ်... သီချင်းတောင်ဆိုပြသေးတယ်၊
ဒေလီယာကိုကြည့်တော့ heart ထိတယ်၊ သူ့ရဲ့ structure သိပ်မိုက်တယ်၊ စိုင်းစိုင်း
ပြောတဲ့ ခင်ကြီးကျယ်၊ ဒေလီယာနဲ့တွေ့ရင်ငိုရမယ်’

ကုလားက စည်းဝါးတကျ စားပွဲကိုလက်နဲ့
ခေါက်၊ခေါက်ပြီးဆိုပြနေသည်။

‘တော်တော့...တော်ပါတော့’

‘မပြီးသေးဘူးလေ အားကိုရဲ့၊သူတို့ဆက်ဆိုတာ ကျန်သေးတယ်’

‘ဘယ်သူတောင်းစားတွေက အားအားယားယား
စပ်ပြီးသွားမှန်းမသိတဲ့သီချင်း ကိုများ မင်းက အလွတ်ကျက်ထားတယ်ဟုတ်လား’

‘ခံစားတာလေ၊ ကုလားက ဂီတကို အရမ်းရူးသွပ်တာအားကို
သိရက်သားနဲ့၊ ဘာတဲ့...အားကိုတို့မြန်မာသံစဉ်လေ...ကုလားသိပ်ကြိုက်တဲ့
သီချင်းတစ်ပုဒ်ရှိတယ်၊ ကိုယ် ရယ် မင်းရယ် ပန်းပိတောက်ရယ်...ဟဲဟဲ...အဲဒီ
သီချင်း ကုလား အရမ်းကြိုက်တာ’

ကုလားကြိုက်တဲ့သီချင်းက ကိုယ်ရယ်...မင်းရယ်...
ပန်းပိတောက်ရယ်တဲ့။

ကျွန်တော်တောင် သူတို့ကုလားသီချင်းပြောင်းကြိုက်ရမလိုဖြစ်နေပြီ။

ထိုစဉ် ရှာရွတ်ခန့်က လူတစ်ယောက်ကို လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်ပါသည်။

‘လိုက်...လိုက် (လာပါ...လာပါ) ၊ နီတဲ့ ရှောင်မိန်းဟောင်ပုဟောင်

(နင့်ညီမ နေကောင်းရဲ့လား)’

တရုတ်ကမ္ဘေးတဲ့ တရုတ်တောင် သူ့လောက်တတ်ရဲ့လားမသိ။

သူနှုတ်ဆက်နေတဲ့သူက ကျွန်တော့်လည်းမြင်ရော

‘ဟာ...ဟေ့ကောင် လမင်း ...ကြည့်စမ်း...ချိန်းထားရင်တောင်လွဲဦးမယ်’

‘မင်း..မင်း..အောင်အောင်ကျင်ပိုး မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်ကွာ...ဟုတ်တယ်’

သူတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်ချိန်လုံး အကဲခတ်နေသော ကုလားက

‘အားကိုတို့နှစ်ယောက်က ရေမရောတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကိုး’

‘ဒါနဲ့ ခုနက ငါဝင်လာတာ မင်းဘယ် လိုနှုတ်ဆက်လိုက်လဲ ကုလား...

မင်းနော် ..မင်း၊ ငါ့သူငယ်ချင်းရှိလို့ သက်သာ သွားတယ်မှတ်၊ နာချင်နေပြီ...ဟွန်း’

အောင်အောင်ကျင်ပိုးတစ်ယောက် မျက်စိ၊နား၊ နှာခေါင်း အကုန်နီရဲကာ

နှာတင်း နေချေပြီ။

ရှာရွတ်ခန့်က တဟဲဟဲဖြင့် အသာကလေး လစ်ထွက်သွားသည်။

‘သူဘာပြောတာလဲ အောင်အောင်’

‘အဲဒီ ခွေးကောင်က ငါ့ညီမနေကောင်းလားလို့ မေးတာ ...သိပြီလား’

‘ဟား... ဟား... ဟား...’

‘ရယ်ပေါ့ ...ရယ်နေ ၊ မင်းမှာညီမမှမရှိဘဲ ဘယ်ခံစားတတ်မလဲ’

‘ငါမှတ်မိပါတယ်ကွာ...မင်းညီမ ဘဲမလေးကိုပြောတာ မဟုတ်လား၊

အငယ်ဆုံး လေးလေ’

‘ငါ့ညီမက အခုဘဲမလေး မဟုတ်တော့ပါဘူးကွာ၊

အလန်းဇယားလေးဖြစ်လာ ပြီကွ...မင်းမြင်ရင် မှတ်မိမှာတောင် မဟုတ်ဘူး၊

ဒါနဲ့မင်းအခုဘာလုပ်နေလဲ လမင်း’

‘ငါလား...ဝိုင်းကျူရှင် ဖွင့်ထားတယ်လေ..ဒီလမ်းထဲတင်ပဲ၊ လမင်းရိပ်က
ငါတို့ခြံပဲ...မင်းအားရင်လာလည်ကွာ’

‘အတန်းစုံ ဖွင့်တာလား’

‘အေး’

‘အတော်ပဲ၊ ငါ့တူလေး ကျောင်းနေရင် မင်းဆီပဲ ပို့ရမယ်၊ ဒီကောင်က
အရမ်းဆိုး တာကွ၊

သူတစ်ယောက်တည်းကိုလူငါးယောက်ဝိုင်းထိန်းတာတောင်မနိုင်ချင်ဘူး၊ မင်းမှတ်မိ
လားမသိဘူး၊ ငါ့ညီမအကြီးလေ...သင်းသင်းကမွေးတာ’

‘ဪ...မင်းတောင် တူတွေဘာတွေရလို့၊ ငါ့မှာတော့
မတစ်ထောင်သားသမီး တွေပဲ ထိန်းပြီးချစ်နေရတာ ၊

ဒါနဲ့မင်းတူကအခုဘယ်အရွယ်ရှိပြီလဲ’

‘သုံးနှစ် ရှိပြီလေ...ပို့လို့ရပြီလား၊ မင်းလက်ခံလိုက်ပါလားကွ၊
ငါ့တူလေးဆိုတော့ FOCပေါ့’

‘သုံးနှစ်ကလေး ထိန်းရအောင် ငါက မူကြိုဖွင့်ထားတာမှ မဟုတ်တာ၊
မင်းပို့ချင် နောက်သုံးနှစ်လောက်နေမှပို့၊ မင်းတို့တစ်အိမ်လုံးမနိုင်ပေမယ့်
ငါနိုင်အောင် ကိုင်နိုင်ပါ တယ်ကွာ’

‘လမင်း..မင်းကတိ မင်းတည်ပစေနော်၊ ပြီးမှ ကတိမပျက်စေနဲ့၊ ပြီးမှ

ကတိ မပျက် စေနဲ့၊နောက်သုံးနှစ်နေရင်လာခဲ့မယ်သိလား...

ကြည့်ရသေးတာပေါ့လမင်းရာ၊ ဒီကောင် ရောက် လာရင် ဆရာပုဆိုးမြ
မမြဆိုတာ....ဟင်း...ဟင်း....’

သူတူဘယ်လောက်ဆိုးသလဲတော့ မသိပါ။

ဦးလေးကတော့ ကျွန်တော့်ကိုကောင်းကောင်းစိန်ခေါ်သွားပါသည်။

နောက်သုံးနှစ်နေရင် သူတူကို ကောင်းကောင်းနှိပ်ကွပ်ပြဖို့
ကျွန်တော်အားမွေး ထားရမှာပေါ့။

*

“ဂျန်စော အားရှန်း”

သင်းသင်းကျင်ပိုးက သူ့သားကို ပေးထားတဲ့နာမည်လေးပါ။

ကိုရီးယားမင်းသား ဂျန်စောကို ကြိုက်လွန်းလို့ ရှေ့တန်းတင်ပြီး
အဖေအရင်း ခေါက်ခေါက်ဖြစ်တဲ့ အားရှန်းကို နောက်တန်းပို့ပြီးသကာလ
‘ဂျန်စောအားရှန်း’ဆိုတဲ့ နာမည်ပေး ကင်ပွန်းတပ်ပွဲကို မုန့်ဟင်းခါးအချိန်တစ်ဆယ်နဲ့
လာသမျှ လူကုန်ကျွေးမွေးပြီး ဧည့်ခံခဲ့တာ။

ခုဆို ဂျန်စော အသက်လေးနှစ်ရှိပြီ။

သုံးနှစ်အရွယ်ကစပြီး မူကြိုစုပို့ခဲ့တာလေးနှစ်မှာမူကြို
ငါးခုပြောင်းပြီးနေပြီ။

ဒါတောင်မှ ခုတက်နေတဲ့ မူကြိုက လူနည်းနည်းပဲရှိလို့
သူ့ကိုမထုတ်သေးတာ...

သူ့အမေသင်းသင်းကတော့ ခြောက်ခုမြောက် မူကြိုကို

ကြိုတင်ဘွတ်ကင် လုပ်ထားပြီးပြီ။ သူ့သားအကြောင်း သူအသိဆုံးလေ....

တက်သမျှ မူကြိုတိုင်းမှာ သူများခြင်းတောင်းကိုသူခြင်းတောင်းလုပ်ပြီး ရှိသမျှ ခြင်းထဲက မုန့်တွေကိုအကုန်ယူယူပြီး စားလို့ ကျန်တဲ့ကလေးတွေအကုန်ထိုင်ငို အောင် လုပ်တတ်တဲ့ဂျွန်စော...

ပါးဖောင်းဖောင်း ဘဲမြီးကလေးနဲ့ ချစ်စရာကောင်းလို့များ လမ်းမှာ သွားနှုတ်မဆက် မိစေနဲ့ ... သူကဂရီလူမျိုးလို ပြန်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်မှာ (ဖြန်းဆို ပါးကို ရိုက်ပြီးသားပဲ ..လက်က မြန်ချက်)သားလေးကချစ်စရာလေးဆို ပြောမိရင်ဖြန်းကနဲပဲ... သူ့အမေမှာ လူတကာကိုလိုက်ပြီးတောင်းပန်နေရတာ ..

ဂျွန်စောက သူ့အဘွား ဒေါ်ရှို့တီကို မန်းမန်းဟုခေါ်သည်။

အခုလည်း သူ့အဘွားကိုသူနှင့်အတူ ဘောလုံးကန်ဖို့ ခေါ်နေသည်။

‘မန်းမန်း...လာပါဆို...သားသားနဲ့ ဘောကန်မယ်လေ’

ဧည့်သည်ရောက်နေလို့ စကားအမျှင်မပြတ်သော ဒေါ်ရှို့တီက ချောမောပြီး ပြော သည်။

‘မန်းမန်း ပြီးရင်လာမယ်နော်...သားသားဂျွန်စောက လိမ္မာတယ်နော်’

ပြီးရောဆိုသည့် သဘောဖြင့် ဂျွန်စောက မျက်စောင်းကို ဒိုင်းကနဲ ပစ်ထိုးက လှည့်ထွက်သွားသည်။

သိပ်မကြာပါ။

သူတို့ထိုင်နေသော ဆိုဖာရှေ့မှန်စားပွဲပေါ်မှာ အလှထိုးထားသော ပန်းအိုးမှာ ဝုန်း ဒိုင်းဆိုပြီး ခွမ်းကနဲ မြည်အောင် ကျကွဲကာ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာဖြစ်သွားလေသည်။

ဒေါ်ရှို့တီသူငယ်ချင်းတရုတ်မကြီးမှာလန့်ဖျပ်ပြီးယောင်အော်တော့ဗမာသံ ထွက်၏ ။

‘နင့်မေ....’တဲ့။

‘ဟား.... ဟား.... ဟား....ဂိုးတယ်ကွ...ဂိုးတယ်၊ သားသား နိုင်ပြီ’

‘ဟဲ့...နော်ထူးရေ...ဒီမှာ ဂျွန်စော လာခေါ်သွားဦး....ပန်းအိုးကွဲကုန်ပြီ...

မြန်မြန်လာ’

နော်ထူးမှာ အပြေးထွက်လာပြီး ဂျွန်စောကို ကောက်လည်းချီရော

နော်ထူး မျက်နှာ ကို သူ့လက်သည်းနဲ့ဆွဲပြီး ကုတ်ပါလေရော။

‘အားသေပါပြီ’

နော်ထူးက ကရင်သံဝဲဝဲဖြင့် ကုန်းအော်သောအခါ သမုဒ္ဒယက

သူ့အခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး

‘ဘာဖြစ်တာလဲ နော်ထူး’

ဟု လှမ်းမေးသည်။

အမှန်က မေးစရာကို မလိုပါ။ နော်ထူး၏ မျက်နှာပေါ်က

လက်သည်းကုတ်ရာ အစင်းကြီးကအဖြေပေါ်နေပြီဖြစ်သည်။

‘ဂျွန်စော ကုတ်တာ မမယယ’

သမုဒ္ဒယက မျက်နှာကို ဘာမှ အရေးမကြီးသယောင်

ဒီဇိုင်းပြောင်းလိုက်သည်။

‘ဂျွန်စော ကုတ်တာ မမယယ’

သမုဒ္ဒယက မျက်နှာကို ဘာမှအရေးမကြီးသယောင်

ဒီဇိုင်းပြောင်းလိုက်သည်။

‘ဒါများအေ...ကလေးက လက်ယားလို့ကုတ်တဲ့ဥစ္စာ

အော်ကြီးဟစ်ကျယ်လုပ်နေတယ်...ညည်း ငြိမ်ခံနေလိုက် ပြီးရော’

အဲဒါပဲလေ ၊ ဂျန်စော ကဲတာဆိုးတာပဲ အပြစ်ပြောလို့မရပါ။

သူ့နောက်မှာ အားပေး အားမြှောက် ပြုမည့် အဒေါ်တစ်ယောက်လုံးရှိနေတာကိုး။
ဂျန်စောက အားကိုးရပြီဆို တာ နှင့် နော်ထူးလက်ထဲမှ သူ့အဒေါ်ဆီပြေးလာပြီး
မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ တိုင်ပါတော့သည်။

‘အီအီ (အဒေါ်)ရေ... သူ သားသားဖင်ကို ဆိတ်တယ်’

‘ကြည့်စမ်း...ကြည့်စမ်း...နင်က ငါ့တူလေးကို
လူမမြင်အောင်ဖင်ဆိတ်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား...နော်ထူး’

သမုဒယစိတ်တိုပြီဆိုလျှင် အသံကြီးကပါ ကျယ်,ကျယ်လာသည်။

‘မဆိတ်ပါဘူး မမယယရယ်၊ သူ့လျှောက်ပြောနေတာ’

‘အမယ်လေး...ငါ့တူက မဟုတ်တာ မပြောတတ်ဘူးဟဲ့’

မဟုတ်တာမပြောတတ်ဘူးတဲ့ကုန်းပဲတိုက်တတ်တာ ဟု
နော်ထူးကပြော လိုက် ချင် တယ်။ လူမမြင်အောင် ဖင်ဆိတ်သတဲ့လေ...လူမြင်သူမြင်
ဆွဲကုတ်ထားတဲ့မျက်နှာမှ အားမနာ...

ဒီကလေးမှမဆိုးရင် ဘယ်ကလေးဆိုးတော့မှာလဲ..တစ်အိမ်လုံး
ဝိုင်းပြီးဖူးဖူးမှုတ် ထား လို့ လေထိုးစရာမလိုဘဲ ပူဖောင်းလို လေထဲလွင့်နေတဲ့
ကလေး.....

‘လာ...သားသား...လာ၊အီအီ ဆေးလိမ်းပေးမယ်နော်’

လက်သည်းဆိတ် တက်လာလို့ နာနေသောပါးကလေးကို
ကိုင်းရင်းနော်ထူး တစ် ယောက်...ယောင်လည်လည်ဖြင့် ကြောင်ပြီး
ကြည့်နေတော့သည်။

ပွဲရုံမှ ပြန်တက်လာသော အောင်အောင်ကျင်ပိုး သူ့ရဲ့တူတော်မောင်
ရွှန်စောကို နဖူးမှာ အာလူးဘုကြီးထွက်ပြီး ဒူးပြ၊ ဒဲပြူးပုံစံနှင့် တွေ့လိုက်ရတော့
ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဒီအချိန် ဒီအခါကြီး ဒီလိုပုံစံနှင့် သူ့ရဲ့အဒေါ်သာ တွေ့လိုကတော့
ဗိုင်းကနဲ လဲပြီး သေသွားနိုင်သည်။

‘ရွှန်စောဘာဖြစ်တာလဲ သား....ချော်လဲလို့လား...ပြစမ်း...
နဖူးမှာလည်း ရောင် ကိုင်းနေတာပဲ’

ရွှန်စောတို့က ဒီလောက်တော့ အပျော့။ မျက်နှာပင် တစ်ချက်မပျက်ဘဲ
ပြန် ပြောနိုင်သည်။

‘သားချော်လဲတာမဟုတ်ဘူး၊ ဟိုကောင်တွန်းချတာ’

‘ဘယ်ကောင်လဲ၊ ကူကူကို ပြောစမ်း’

‘ကူကူ(ဦးလေး) ဘာလုပ်မလို့လဲ’

‘ဟ...ငါ့တူလေးကို လုပ်တာ၊ ငါကခံနေရမှာလား...သွားပြန်ချမှာပေါ့’

‘ကြည့်လဲ လုပ်နော်...ကူကူနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ သား...သိတယ်’

‘ဒီငချွတ်ကလေးများ ဘာလို့မနိုင်ရမှာလဲ’

‘ကူကူ ဘာသိလို့လဲ၊ သူ့ဦးလေးက ကူကူထက် အများကြီး ပိုဝ,တယ်’

‘ဟင် ...ဟုတ်လား၊ သားက သူတွန်းချတာ ဒီအတိုင်းပြန်လာရသလား၊
ဘာမှပြန် မလုပ်ခဲ့ဘူးလား’

ရွှန်စောက မျက်နှာကိုမော့ ၊ ရင်ကိုကော့ပြီး ဂုဏ်ယူစွာပြန်ဖြေပုံက

‘ဆွဲထိုးခဲ့တာပေါ့..ဆယ်ချက်တောင်မကဘူး’

‘ဒါမှ ငါတူကွ၊ ဒီကောင်လေး တော်တော်အိသွားမှာပဲနော်၊ မင်းက ခူးပဲ ပြတာ ၊ ဟိုကောင်က အထိနာမှာသေချာတယ်’

‘မနာဘူး ကူကူရ...သူကပြောတယ်..ယားတယ်တဲ့’

‘ဟင်...ဆယ်ချက် ဆွဲထိုးတာတောင်မှ ယားသေးတယ်...ဟုတ်လား... မင်းက ဘယ်လိုထိုးခဲ့လို့တုန်း’

‘ကလီလေ...ကလီထိုးတာပေါ့၊ သားက သူ့ကိုအားရပါးရကိုထိုးခဲ့တာ၊ ယားလို့ သူ့မှာထွန့်ထွန့်ကိုလူးနေတာပဲ...အရမ်းရယ်ရတယ်သိလား....ဟား..... ဟား..... ဟား.....’

‘ဖြစ်ရမယ် ဂျန်စောရယ်...မင်းကိုငါပြောစရာစကားမရှိတော့ပါဘူးကွာ’

သူတို့အိမ်မှာ ဉာဏ်ကလေး တစ်ထွာတစ်မှိုက်နှင့် စိတ်ထင်ရာ လုပ်တတ်တဲ့ ဒီလိုကလေးမျိုးရှိလို့ ဂုဏ်ယူရမလား၊ ဒါမှမဟုတ်ထိုင်ငိုရမလားဆိုတာ တိတိကျကျ မခွဲခြားတတ်တော့ပါ။

*

လမင်းသူရမှာ မနက်စောစောစီးစီး

ကျက်သရေမရှိဒေါသတွေထွက်နေရသည်။

ညတုန်းက သတင်းအတိအကျရထားပြီးသား...မယုံလို့ လိုက်လည်းချောင်းထားပြီး ပြီ။

ကိုယ်တိုင်ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် အုပ်ချုပ်နေရက်သားနဲ့ ထကြွချင်တဲ့တပည့်...

ရုပ်ကလေးကြည့်တော့ အေးပြီအေးလက်နဲ့ ...

ဒါမျိုးလုပ်လိမ့်မယ်ထင်ကိုမထင်။

ဒေါသထွက်နေတော့ အသံကပိုပြီးကျယ်လာသည်။

‘ဒေလီယာ ...ငါမေးနေတယ်လေ...မနေ့ညက ကျူရှင်မလာဘဲ
နင်ဘယ်သွားနေသလဲ’

မျက်နှာသေကလေးနဲ့ဒေလီယာက ငြင်းသည်။

‘ဘယ်မှမသွားပါဘူး ဆရာ’

‘နင်ငါ့ကိုမလိမ်နဲ့နော်...ဘာလဲ ငါပြောမှ နင်သိမှာပေါ့ဟုတ်လား...
ဟိုဘက်ရပ်ကွက် ကကောင်နဲ့ နင် ချိန်းတွေ့နေတာ မဟုတ်လား မှန်မှန်ပြောစမ်း’

‘ဆရာ့ကို ဘယ်သူပြောလဲ၊ သူများသားသမီးကို မှီချိုးမျှစ်ချိုးနဲ့’

‘ဘာ...နင်ကများ ငါ့ကိုမှီချိုးသလေး မျှစ်ချိုးသလေးနဲ့
ဟောဒီငါ့မျက်စိနဲ့ကို မြင်တာ ...ကွဲကွဲပြားပြားကို မြင်တာညအချိန်မတော်
နင်တို့နှစ်ယောက်တည်းလေ’

‘ဆရာကလဲ ...နှစ်ယောက်တည်းတွေ့တိုင်း ရည်းစားဖြစ်ရောလား...
အလကားပါ ဆရာရယ်..အတည်ဇယားမဟုတ်ပါဘူး’

‘ဟင်...လာသေးတယ်၊ အတည်ဇယားတွေ
....အလန်းဇယားတွေငါမသိဘူး၊ နင်ဒီနှစ် ဆယ်တန်းဖြေရမှာကော
သိသေးရဲ့လားဒေလီယာ’

သူ့ဆရာက အသံတင်မာလာတာမဟုတ် ၊ မျက်နှာကြောကပါ
တင်းလာပြီမို့

‘သိ..သိပါတယ် ဆရာ’

‘အေး...သိရင်လှန်စမ်း’

လမင်းလက်ထဲမှာ ထားဝယ်ကြိမ်လုံးက အဆင်သင့်....

‘ဘာလုပ်နေတာလဲ ညည်းစကဒ်ကိုလှန်ခိုင်းနေတာလေ’

ဒေလီယာက ကြိမ်လုံးကိုတစ်လှည့် ၊ သူ့ဆရာကိုတစ်လှည့်ကြည့်ပြီး

‘ဆရာ...သမီးခြေသလုံးကလွဲရင်ကြိုက်တဲ့နေရာရိုက်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲညည်းခြေသလုံးမှာအနာရှိလို့လား’

ဆရာဆိုတော့လည်း ရိုက်ခါနီး တောင်မှ ကိုယ့်တပည့်ကို စိတ်က

ပူရသေးတာ။ တပည့်တွေက စေတနာကိုနားမလည်ကြပါဘူးလေ...။

‘မဟုတ်ဘူး ခြေသလုံးမှာ အရွတ်ထင်သွားရင် သမီးစတော်ကင်ဝတ်လို့ ဘယ်လှ တော့မလဲ ဆရာရဲ့’

‘ဟင်...လာ..လာချည်သေး..ကဲဟာ ဝတ်ချင်ဦး... ဒီစတော်ကင်...ရွမ်း’

ကျောင်းပြေးဦး...ရွမ်း....ရည်းစားထားဦး ရွမ်း”

ဒေလီယာရဲ့ အာပြသံစဉ်ကလေး ပြနေအောင်ထွက်လာပါသည်။

‘ရက်စက်တယ်....ဆရာ အရမ်းရက်စက်တယ်...ဟီး...

သမီးခြေသလုံးမလှတော့ ဘူး... ဟီး...ဟီး ...သမီးမှာတော့ နေ့နေ့ညည

ဒီခြေသလုံးလှအောင်အချိန်ကုန်ခံပြီး Lotion လိမ်းထားရတာ ..ခြင်ကိုက်ဖုလေး

ထင်မှာတောင်ကြောက်နေရတာ ။ခုတော့ ဆရာရိုက်လို့ အရှိုးရာတွေထင်ကုန်ပြီ’

‘ထင်ပစေ...ထင်ပစေ..ဒီလောက်ဝတ်ချင်နေတဲ့

စတော်ကင်....ဝတ်တော့ စတော် ကင်....အခုရိုက်တော့အီပြီမဟုတ်လား၊

မိန်းကလေးဖြစ်ပြီးပရမ်းပတာနေဦးမလား ပြောစမ်း’

ဒေလီယာက ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးဖြင့်

‘ပြောမယ်ပြောမယ်၊ ဆရာက မိန်းကလေးပဲ ဆုံးမနေ၊

ဆရာတပည့်တွေ ကျတော့ မဆုံးမဘူး.. ဘီယာဆိုင်ရောက်တဲ့သူနဲ့ ကာရာအိုကော
ဆိုတဲ့သူနဲ့ နောက်ထပ် မပြော ချင်လို့’

‘ဘယ်ကောင်လဲပြောစမ်း’

‘သမီးပြောရင် ဆရာသူတို့မျက်နှာကို ပယ်ပယ်နယ်နယ်
ဆွဲထိုးမှာလား..သူတို့ မျက်နှာ ပူးရောင်သွားမှဖြစ်မှာပေါ့...သူတို့က စတော်ကင်မှ
မဝတ်တာ ...ခြေသလုံးရိုက်ရုံနဲ့ မရဘူးနော် ဆရာ’

ကြည့်....တွက်ကပ်နေပြန်ပြီ။

ဘယ်လိုဟာတွေမှန်းကို မသိတာ...တစ်နေ့ တစ်နေ့ စာသင်လို့
မောတာကတစ်မျိုး၊ သူတို့ကို ထိန်းလို့ မောရတာ ကတစ်မျိုး ဘယ်ဘဝက
ဝဋ်ကြွေးတွေကို ဆပ်နေရသလဲမှ မသိတာ....

‘ကဲ...မိကျောင်းမ၊ ပြောမှာပြောစမ်း..ဘယ်အကောင်လဲ’

‘အေးချမ်းနဲ့ သက်မောင်ပေါ့ ...()မှာ ကာရာအိုဆိုနေကျ’

ဒေလီယာကသူခိုးသေဖော်ညှိသွားပြီ။

ဟိုကောင် အေးချမ်း။ နာမည်ကသာ မောင်အေးချမ်း....

မှန်ကြောင်ကလေးနဲ့ ကုတ်က မြင်းကောင်။

ဒီနေ့ကျူရှင်မလာပုံထောက်တော့ ဒေလီယာပြောတာမှန်နိုင်ပါသည်

လမင်းသူရသည် ဒေလီယာပြောသော ကာရာအိုကေဆိုင်သို့
ချီတက်ရပြန်သည်။

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲနီးလို့ ဆရာကရင်ပူနေသလောက် ဒင်းတို့က
ရေခဲတုံး ဖင်ခုထိုင်ထားသလား ထင်ရအောင်ကို အေးနေကြသည်။

ရည်းစားချိန်းတဲ့သူနဲ့ ...ကာရာအိုကေ ဆိုတဲ့သူနဲ့ ...ဟုတ်တော့ နေပါပြီ။

“ယောက္ခမက ရှောင်...ယောက္ခမက ရှောင်စတား”

‘ဟေ့ကောင်တွေထွက်ခဲ့၊ အခုထွက်ခဲ့စမ်း’

‘ဟာ..ဆရာ’

သူတို့ကိုဖမ်းမိသွားလို့ မျက်နှာပိုးလေးသတ်ပြီးပြောပုံက

‘သားသားတို့ ...အချိန်မစေ့သေးလို့ပါဆရာ...ငါးထောင်တောင်

ပေးထားရတာ ... ခုမှ ဆယ်မိနစ်ပဲ ဆိုရသေးတယ်’

လမင်းတစ်ချက်တွေဝေသွားသည်။

ယောကျာ်းလေးတွေကျတော့ သိပ်ပြီး တင်းကျပ်လို့မရ။

ပိုရွံ့ပြီး ပိုဆိုးသွားနိုင်သည်မို့ ချောခေါ်ဖို့ သူဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

‘ဒီတစ်နာရီပြည့်ရင် မင်းတို့ပြန်လိုက်ရမယ်နော်’

‘လိုက်မယ်ဆရာ...စိတ်ချ၊ ယောကျာ်းကတိ’

‘အေး ပြီးရော’

‘ဆရာဘာသိချင်းဆိုမလဲ’

‘ရဲလေးရဲ့ တတိယကာရန်’

‘ဝေး ..ဟေး တို့ဆရာက အလန်းဇယားပဲဟေ့နှိုး..ဖြောင်း...ဖြောင်း’

လမင်းသူရဆိုတဲ့

ဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာဒါမျိုးတွေလည်းကြုံခဲ့ရပါသည်။

ပေးဆပ်ခြင်းတွေဖြင့် ပျော်နေရင်း အချိန်တွေက ကုန်မြန်လာသည်။

ပိုက်ဆံမရှိဘဲ ရပ်ကွက်ထဲက ကလေးတွေဆို သူက ပိုက်ဆံမယူဘဲ

သင်ပေးမြဲ။

